

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **L. B.**, zastoupeného Mgr. Michalem Chuchútem, LL.M., advokátem AK Chuchút Hulanová advokáti s.r.o., se sídlem náměstí Junkových 2772/1, 155 00 Praha 5-Stodůlky, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, týkající se žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2013, sp. zn. Si 444/13 o částečném odmítnutí informace, o návrhu Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 3 A 104/2014 - 11, na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 104/2014 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 13. 8. 2014 u věcně a místně příslušného Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobce ze dne 16. 5. 2014 proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2013, doručeném mu dle jeho tvrzení 13. 5. 2014, kterým bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti žalobce o informace ze dne 29. 7. 2013, upřesněné dne 30. 8. 2013 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu (§ 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Svůj návrh odůvodnil tím, že v řízení o žádosti žalobce rozhodoval jako správní orgán I. stupně a tato skutečnost by mohla zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního soudnictví městského soudu. Městský soud ve svém návrhu odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu mj. v rozsudku ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, a v usnesení č. j. Nad 4/2008 - 47 či v usnesení č. j. Nao 42/2009 - 21.

Žalobce s návrhem na přikázání věci se s názorem městského soudu ztotožnil a navrhl z důvodů procesní ekonomie a hospodárnosti, aby věc byla přikázána Krajskému

soudu v Ústí nad Labem, neboť v jeho obvodu se nachází bydliště žalobce i adresa pobočky jeho právního zástupce. Pokud by delegace tomuto soudu nebyla možná, navrhl, aby věc byla přikázána Krajskému soudu v Praze, neboť v místě sídla tohoto soudu se nachází sídlo žalovaného a i sídlo a bydliště právního zástupce žalobce.

Žalovaný se rovněž ztotožnil s názorem městského soudu a navrhl, aby věc s ohledem na procesní ekonomii byla přikázána Krajskému soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle § 9 odst. 3 s. ř. s. mají účastníci právo se vyjádřit k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu sestavit senát, a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu.

Předsedkyně senátu Městského soudu v Praze, kterému podle rozvrhu práce přísluší věc projednat, poukázala na důvody pro vyloučení všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví, neboť v projednávané věci žaloba namítá nečinnost žalovaného, jako nadřízeného správního orgánu v odvolacím řízení vedeném proti rozhodnutí, které v postavení správního orgánu prvního stupně (povinné osoby dle zákona o svobodném přístupu k informacím) vydal Městský soud v Praze.

V těchto případech lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti těchto soudců, protože Městský soud v Praze v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu jsou proto vyloučeni pro možnou podjatost.

K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci, v níž městský soud rozhodoval jako správní orgán I. stupně, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70 (www.nssoud.cz), na zaujatém právním názoru setrvává. Tento názor plyne z obecné právní zásady „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

Nejvyšší správní soud se také plně ztotožňuje s právními názory, které ve svých rozhodnutích vyjádřil Ústavní soud [např. nález ze dne 4. 12. 1997,

pokračování

sp. zn. II ÚS 218/97, (www.judikatura.cz) nebo ze dne 11. 3. 1998, sp. zn. IV ÚS 466/97, Sb. n. u. US Svazek č. 10 Nález č. 38 str. 251] o rozdělení a přísném oddělení soudní moci na složku jurisdikční a správní, ale současně poukazuje na to, že tyto závěry je nutno při jejich aplikaci posuzovat v kontextu, který vyjádřil Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 11. 7. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 18/06 [č. 397/2006 Sb.]. V něm Ústavní soud vyslovil, že „výkon státní správy soudů neodpovídá svojí povahou obecnému vymezení výkonu státní správy. Jedná se v tomto případě o specifickou činnost vykonávanou pouze uvnitř soudní soustavy a podmiňující více či méně vlastní rozhodovací činnost soudů“.

Konečně obě strany sporu se s navrhovaným postupem ztotožňují, Nejvyšší správní soud setrvale rozhoduje ve skutkově a právně podobných věcech stejně jako nyní.

Vzhledem k výše uvedenému proto Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, neboť tento soud z hlediska procesní ekonomie je pro obě strany sporu nejvhodnějším. V místě jeho sídla má sídlo zástupce žalobce i žalovaný.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2014

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu